

Arrest

nr. 189 321 van 30 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 26 februari 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers worden op 21 oktober 2014 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies).

1.2. Verzoekers dienen op 10 november 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarbij medische elementen in hoofde van tweede verzoekster worden aangehaald.

1.3. Voormelde aanvraag wordt op 11 december 2014 ontvankelijk verklaard.

1.4. Op 12 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.2. bedoelde aanvraag ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekers op 27 januari 2015 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.11.2014 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

Nationaliteit: Armnië

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 11.12.2014, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. Er worden medische elementen aangehaald voor T.K.. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 07.01.2015 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland, Armenië.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingen-register omwille van "verlies van recht op verblijf".

1.5. Op 12 januari 2015 neemt de gemachtigde tevens in hoofde van elk van de verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissingen waarvan verzoekers op 27 januari 2015 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

"Il est enjoint à Monsieur

De heer

(....)

nationalité/nationaliteit : Armenië

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen2, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 0 jours de la notification de décision

binnen 0 dagen na de kennisgeving

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :

L'intéressé n'est pas en possession d'un visa valable.

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

En application de l'article 74/14, §3 de la loi du 15 décembre 1980, le délai pour quitter le territoire est diminué à 0 jour car :

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement :

L'intéressé a reçu un ordre de quitter le territoire le 21.10.2014, lui notifié le 23.10.2014. L'intéressé est à nouveau intercéptée sur le territoire belge. L'obligation de retour n'a des lors pas été remplie.

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 21.10.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 23.10.2014. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet voldaan aan de terugkeerverplichting."

"Il est enjoint à Madame,

Mevrouw,

(...)

nationalité/nationaliteit : Armenië

+

(....)

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen2, sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 0 jours de la notification de décision

binnen 0 dagen na de kennisgeving

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :

L'intéressée n'est pas en possession d'un visa valable.

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

En application de l'article 74/14, §3 de la loi du 15 décembre 1980, le délai pour quitter le territoire est diminué à 0 jour car :

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement :

L'intéressée a reçu un ordre de quitter le territoire le 21.10.2014, lui notifié le 23.10.2014. L'intéressée est à nouveau intercéptée sur le territoire belge. L'obligation de retour n'a des lors pas été remplie.

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 21.10.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar ter kennis gebracht op 23.10.2014. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet voldaan aan de terugkeerverplichting."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste middel gericht tegen de in punt 1.4. geciteerde eerste bestreden beslissing waarbij de in punt 1.2. bedoelde aanvraag om een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, het volgende aan:

"1) Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 ; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet ; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel ;

2) Schending van art. 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Het middel wordt toegelicht als volgt:

"DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf , door verzoekster ingediend op 10 november 2014, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat het aangehaalde medische probleem niet zou toelaten om aan verzoekster een verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. af te leveren daarbij verwijzend naar het medisch verslag dd. 7 januari 2015 van de arts-attaché waarin wordt voorgehouden dat verzoekster niet aan een aandoening zou lijden dewelke een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in Armenië.

TERWIJL verzoekster bij haar aanvraag dd. 10 november 2014 diverse medische verslagen had voorgelegd (dd. 30/10/2014 van dokter A. Van Eyll ; dd. 30/10/2014 van dokter A. Hittelet ; dd. 09/05/2014 van dokter A. Mathieu en een bloedanalyse rapport dd. 15/10/2014) waaruit voldoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 10 november 2014 af te wijzen op grond van het feit dat het medisch probleem niet zou kunnen worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van art. 9ter Vw., blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die zich in het administratief dossier bevinden, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste heeft de ambtenaar-geneesheer zich in zijn advies dd. 7 januari 2015 , waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 12 januari 2015 heeft gebaseerd, hoofdzakelijk beperkt tot het geven van een loutere verwijzing naar de door verzoekster voorgelegde verslagen om daarvan vervolgens een uiterst korte synthese weer te geven.

Uit de lezing van het advies van de arts-attaché dd. 7 januari 2015 blijkt alleszins niet dat deze laatste een grondig onderzoek heeft gevoerd van de door verzoekster voorgelegde medische verslagen.

De door verzoekster voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoekster (Colitis Ulcerosa) ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland om die reden is uitgesloten.

De voorgelegde gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere medische opvolging in België noodzakelijk is.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten tweede heeft de arts-attaché een foute analyse gemaakt van de voorhanden zijnde medische informatie.

De arts-attaché heeft de voorhanden zijn medische verslagen foutief geïnterpreteerd en heeft er de verkeerde conclusies uit getrokken.

Uit de medische verslagen die door verzoekster bij het administratief dossier waren toegevoegd, was overduidelijk gebleken dat de medische toestand van verzoekster –die lijdt aan Colitis Ulcerosa, een ontstekingsziekte van de dikke darm- van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling levensbedreigend is.

De inhoud van de medische verslagen van de behandelende artsen van verzoekster spreekt voor zich.

Ondanks de diverse én recente medische verslagen, die alle wezen op de ernst van de medische toestand waarin verzoekster zich bevindt en waaruit kon worden afgeleid dat een terugkeer naar het herkomstland om medische redenen tegenaangewezen is, is het onbegrijpelijk om vast te stellen dat de arts-attaché een negatief medisch advies geeft ; en dit terwijl uit de diverse medische gegevens van de behandelende artsen ontegensprekelijk was gebleken dat de medische toestand van verzoekster van die aard is, dat zij nood heeft aan een verdere strikte medische opvolging in België.

Voor verzoekster bestaat er geen enkele twijfel dat verweerder haar huidige medische toestand totaal verkeerd heeft beoordeeld.

De door verzoekster voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoekster ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland om die reden is uitgesloten.

De voorgelegde medische gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

De arts-attaché beperkt zich in zijn negatief medisch advies tot het geringschatten van de opmerkingen van de behandelende artsen.

Het is duidelijk dat het negatief advies van de ambtenaar-geneesheer foutief is en flagrant indruist tegen de door verzoekster bijgebrachte medische verslagen.

Het besluit van de arts-attaché is in tegenstrijd met de inhoud van de medische verslagen.

Uit medische verslagen die waren toegevoegd bij het administratief dossier was overduidelijk komen vast te staan dat verzoeksters medische toestand van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling tegenaangewezen is.

Minstens is het advies dd. 7 januari 2015 voorbarig aangezien er aanvullende medische onderzoeken voorzien zijn waarna verdere diagnoses kunnen worden opgesteld.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere medische opvolging in België noodzakelijk is.

Ten derde heeft verweerder geen ernstig en grondig onderzoek gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in verzoeksters herkomstland Armenië.

Artikel 9ter Vw beschermt zieken die (kennelijk) een reëel risico lopen voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter aanvraag.

De arts-attaché dokter Louis LIESENBORGHS wijst in casu verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging af daarbij verwijzend naar rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens.

(“Wat betreft de toegankelijkheid van de nodige medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. »)

Vooreerst is het niet aan de arts-attaché om zich uit te spreken over de interpretatie van gerechtelijke beslissingen inzake een juridisch dispuut.

De arts-attaché, die in casu door verweerder gevraagd werd om een medisch advies te verlenen, gaat zijn bevoegdheid als arts te buiten wanneer hij zich begeeft op het juridisch-technische domein en zich gedraagt als juridisch expert.

De arts-attaché is onvoldoende juridisch onderlegd om terzake correcte juridisch-technische uitspraken te formuleren.

Een arts-attaché is geen jurist en is dan ook niet terzake bevoegd om hetzij het EVRM hetzij arresten van het EHRM te interpreteren.

Dit alleen al volstaat om de bestreden beslissing, die gebaseerd is op een medisch advies waarin de arts-attaché zijn bevoegdheid te buiten is gegaan, te vernietigen.

Bovendien interpreteert de arts-attaché de wettelijke bepalingen op een totaal foutieve wijze door de criteria van artikel 9ter gelijk te stellen aan de rechtspraak van het EHRM.

Door zich te baseren op de rechtspraak van het E.H.R.M. en daarbij de toepassing van artikel 9ter Vw. daarmee gelijk te stellen, schendt verweerder hierdoor de bepalingen van artikel 9 ter Vw. aangezien verweerder aan artikel 9ter Vw. een (veel te) strenge (en onwettige) invulling geeft aan artikel 9ter Vw.

In artikel 9ter Vw. wordt nergens bepaald dat het volstaat dat de medische zorgen beschikbaar moeten zijn in het herkomstland, ook al zijn deze moeilijk toegankelijk voor de aanvrager.

Nergens in de bestreden beslissing is weergegeven of verweerder, hetzij de arts-attaché in concreto een ernstig onderzoek hebben gevoerd naar de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in verzoeksters herkomstland.

Door dit onderzoek niet te voeren, worden de bepalingen van art. 9ter§1 Vw. ontegensprekelijk geschonden.

Nergens uit de lezing van het medisch advies van de arts-attaché dd. 7 januari 2015 blijkt dat deze laatste een concreet en grondig onderzoek heeft verricht naar het al dan niet bestaan van een adequate en toegankelijke medische behandeling in verzoeksters herkomstland in geval van een eventuele terugkeer bij een afwijzing van de aanvraag.

In casu lijdt verzoekster wel degelijk aan een ernstige aandoening dewelke wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

(zie de medische verslagen die aan het administratief dossier waren toegevoegd : waarin de ernst van verzoeksters medische toestand werd beschreven en waaruit bleek dat de medische aandoening van verzoekster voldoende ernstig is waardoor zij niet meer kan terugkeren naar haar herkomstland Armenië)

Verweerder is in casu duidelijk onzorgvuldig te werk gegaan.

Verzoekers verwijzen naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en ook naar een recent arrest van de Raad van State nr. 228.778 van 16 oktober 2014 waarin ook de Franstalige kamer van de Raad van State zich nu op dezelfde lijn van de Nederlandstalige kamer (arresten van 19 juni 2013 en 28 november 2013) heeft geplaatst, en waarbij de volgende conclusies kunnen worden getrokken :

** Artikel 9ter Verblijfswet moet begrepen worden als een eenvoudige norm van nationaal recht.*

Het is geen omzetting van een Europese norm zoals de subsidiaire bescherming.

Artikel 9ter Vw moet op autonome manier geïnterpreteerd worden.

** Het toepassingsgebied van artikel 9ter Vw is ruimer dan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) over artikel 3 EVRM bij repatriëring van een zieke vreemdeling.*

Artikel 9ter Vw is niet beperkt tot de norm die blijkt uit de rechtspraak van het EHRM.

** Artikel 9ter Vw omvat verschillende hypothesen.*

Het betreft elke gezondheidstoestand die "een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is –die bovendien toegankelijk zou moeten zijn- in het land van herkomst".

Dit laatste houdt in dat de DVZ ook het reëel en grondig risico moet onderzoeken in geval van terugkeer naar het herkomstland wanneer een adequate behandeling niet toegankelijk is.

Verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht door geen gericht en grondig onderzoek te voeren naar de toegankelijkheid in Armenië van de medische zorgen voor personen, zoals verzoekster, die kampen met een ernstige vorm van ontstekingsziekte van de dikke darm.

Ten vierde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies dd. 7 januari 2015 van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was en tegenstrijdig met de bij het administratief dossier gevoegde medische verslagen, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In haar schriftelijke aanvraag dd. 10 november 2014 had verzoekster nochtans formeel aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

(zie Verzoekschrift dd. 10/11/2014 :

“De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met de behandelende artsen van verzoekster hetzij met verzoekster zelf ...

De ambtenaar-geneesheer en/of de bevoegde diensten van de DVZ kunnen desgewenst ten allen tijde contact opnemen met dokters Alain Van Eyll, Axel Hittelet en Anne Mathieu ...

Verzoekster is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken ...”

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van verzoeksters artsen tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer , heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoekster of bij haar artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoekster om te reizen naar Armenië ; gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide ; of verzoekster onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige (die onderlegt is in de gastro-enterologie) , noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende artsen van verzoekster, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoekster.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van een gastro-enteroloog had verwerende partij correct medisch standpunt kunnen innemen.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voormelde wetsbepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”, dat luidt als volgt:

*“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.
(....)”*

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Er wordt gesteld dat het aangehaalde medische probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsmachtiging toe te kennen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt verwezen naar het medisch advies van 7 januari 2015.

Dit medisch advies, dat aan de thans bestreden beslissing ten grondslag ligt en er in gesloten omslag aan werd gevoegd, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 10.11.2014. Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 30.10.2014 van de hand van dr. A. Van Eyll waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan coliös ulcerosa en hiervoor wordt behandeld met Colitofalk, Imuran en Remicade.*
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 30.10.2014 van de hand van dr. A. Hittélet waarin dezelfde bevindingen als in voorgaand attest.*
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 09.05.2014 van de hand van dr. A. Mathieu zijnde het protocol van een anatomopathologisch onderzoek.*
- Verwijzend naar <te bloedanalyse d.d. 15.10.2014.*

Ik weerhoud dat betrokkene naar alle waarschijnlijkheid lijdt aan colitis ulcerosa en hiervoor dient gevolgd te worden door een gastro-enteroloog. De behandeling bestaat uit een ontstekingsremmer, een immunosuppressivum en een TNF-remmer.

Mogelijkheid tot reizen

Betrokkene kan reizen en heeft geen nood aan mantelzorg.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is1:

Aanvraag Medcoi van 22.02.2013 met het uniek referentienummer AM-2797-2013

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de behandeling en opvolging door een geneesheer gastro- enterotoog beschikbaar is in Armenië en dit zowel ambulant als in hospitalisatieverband. Eveneens beschikbaar zijn de drie soorten medicatie die betrokkene dient te nemen.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

"Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van, onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheids-systemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet 'om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Een bepaald type gezondheidszorgen en zorgen voor welbepaalde aandoeningen wordt door de staat betaald. Daarnaast krijgen mensen die behoren tot bepaalde sociaal kwetsbare groepen een breder pakket van zorgen gratis. In de andere gevallen moeten de burgers zelf betalen voorzorgen.

Er is geen ziekteverzekering, onderstaande staatstussenkomsten zijn automatisch van toepassing op alle Armeense burgers.

*De zorgen die betrokkene nodig heeft voor de behandeling van haar aandoening vallen onder het pakket van gratis gezondheidszorg **

Wat betreft de toegankelijkheid van de nodige medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E. V.R.M. (Arrest RWnr. 81574 van 23 mei 2012).

Verder is er ook een NGO die mantelzorg verleent aan hulpbehoevenden.³

Wat betreft het systeem van sociale zekerheid is er hulp voor personen die als werkloos geregistreerd zijn. Dit zijn mensen die geen werk hebben, werk zoeken en ten minste 1 jaar gewerkt hebben. Zij krijgen een werkloosheidsuitkering gedurende maximaal 1 jaar. Deze mensen kunnen ook beroepsopleidingen volgen en worden begeleid naar een job. <

Voor arme families is er een familiale sociale uitkering. De uitkering wordt aangepast aan de graad van armoede en de samenstelling van het gezin. Hoe moeilijker de situatie, hoe hoger de uitkering.

Er wordt maandelijks een zorgbijslag betaald voor elk kind jonger dan 2 jaar, bij de geboorte wordt ook eenmalig een som uitgekeerd. Voor elk kind tot de leeftijd van 18 jaar ontvangen de ouders, in geval van officiële tewerkstelling, kindergeld?

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene en haar echtgenoot geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp."

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland."

Aldus blijkt dat de motieven in rechte en in feite van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verder blijkt ook niet dat er sprake is een vage of stereotiepe motivering, nu in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van 7 januari 2015 dat specifiek en concreet de individuele medische toestand van tweede verzoekster bespreekt in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 wordt niet weerhouden.

3.3. De Raad merkt op dat verzoekers de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden beoordeeld in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen” waarop de bestreden ongegrondheidsbeslissing tevens steunt.

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Voorts bepaalt artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard. In de bestreden beslissing geeft verweerder uitdrukkelijk aan zich te steunen op het medische advies van de ambtenaar-geneesheer d.d. 7 januari 2015, dat integraal en onder gesloten omslag samen met de eerste bestreden beslissing aan verzoekers werd ter kennis gebracht en waarin werd besloten dat de medische elementen aangehaald door tweede verzoekster niet kunnen worden weerhouden. Zodoende verwijst verweerder uitdrukkelijk naar een bijgeleverd medisch advies en maakt hij de conclusie ervan tot de zijne. Dit advies wordt derhalve geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de bestreden beslissing.

Uit dit medisch advies blijkt vooreerst, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren in het eerste onderdeel van het middel, dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk rekening heeft gehouden met al de voorgelegde medische attesten van 2014, waar een medische aandoening in hoofde van tweede verzoekster werd beschreven.

Na onderzoek ervan, oordeelt de ambtenaar-geneesheer: *“Ik weerhoud dat betrokkene naar alle waarschijnlijkheid lijdt aan colitis ulcerosa en hiervoor dient gevolgd te worden door een gastro-enteroloog. De behandeling bestaat uit een onstekingsremmer, een immunosuppressivum en een TNF-remmer.”*

In zoverre verzoekers stellen dat dit slechts een korte synthese is waaruit niet blijkt dat een grondig onderzoek werd gevoerd van de voorgelegde medische attesten, gaan zij eraan voorbij dat uit het medisch advies duidelijk blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de voorgelegde aandoening niet betwist en dat hij de ziekte waaraan tweede verzoekster lijdt wel degelijk weerhoudt. Nergens in het medisch advies kan worden gelezen dat de medische aandoeningen worden “geringschat”, integendeel de aandoening van tweede verzoekster wordt de ambtenaar-geneesheer erkend.

Hieruit volgt dat de ambtenaar-geneesheer tevens heeft vastgesteld dat de voorgelegde aandoening voldoet aan de vereiste ernst. De ernst van de voorgelegde aandoening volstaat evenwel niet om een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te verkrijgen. De ambtenaar-geneesheer moet immers nog nagaan of er sprake is van 1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager, of 2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

3.5. Zoals eerder vermeld, erkent de ambtenaar-geneesheer in zijn medische advies dat tweede verzoekster *“dient gevolgd te worden door een gastro-enteroloog”* en dat de *“behandeling bestaat uit een onstekingsremmer, een immunosuppressivum en een TNF-remmer.”*

De ambtenaar-geneesheer onderzoekt vervolgens of de benodigde medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

Wat betreft de beschikbaarheid van de benodigde zorgen en opvolging in het land van herkomst, in casu Armenië, stelt de ambtenaar-geneesheer, na raadpleging van de MedCOI-databank, vast dat *“Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de behandeling en opvolging door een geneesheer gastro- enterotoog beschikbaar is in Armenië en dit zowel ambulant als in hospitalisatieverband. Eveneens beschikbaar zijn de drie soorten medicatie die betrokkene dient te nemen.”*

Verder stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat tweede verzoekster kan reizen en geen mantelzorg behoeft.

Vervolgens gaat de ambtenaar-geneesheer na of de benodigde zorgen en opvolging ook toegankelijk zijn in het land van herkomst. Op basis van internationale bronnen (onder meer Caritas International), waarnaar wordt verwezen in de voetnoten van het medisch advies en die zich in het administratief dossier bevinden, oordeelt de ambtenaar-geneesheer als volgt:

“Een bepaald type gezondheidszorgen en zorgen voor welbepaalde aandoeningen wordt door de staat betaald. Daarnaast krijgen mensen die behoren tot bepaalde sociaal kwetsbare groepen een breder pakket van zorgen gratis. In de andere gevallen moeten de burgers zelf betalen voorzorgen.

Er is geen ziekteverzekering, onderstaande staatstussenkomsten zijn automatisch van toepassing op alle Armeense burgers.

*De zorgen die betrokkene nodig heeft voor de behandeling van haar aandoening vallen onder het pakket van gratis gezondheidszorg **

(...)

Verder is er ook een NGO die mantelzorg verleent aan hulpbehoevenden.

Wat betreft het systeem van sociale zekerheid is er hulp voor personen die als werkloos geregistreerd zijn. Dit zijn mensen die geen werk hebben, werk zoeken en ten minste 1 jaar gewerkt hebben. Zij krijgen een werkloosheidsuitkering gedurende maximaal 1 jaar. Deze mensen kunnen ook beroepsopleidingen volgen en worden begeleid naar een job.

Voor arme families is er een familiale sociale uitkering. De uitkering wordt aangepast aan de graad van armoede en de samenstelling van het gezin. Hoe moeilijker de situatie, hoe hoger de uitkering.

Er wordt maandelijks een zorgbijslag betaald voor elk kind jonger dan 2 jaar, bij de geboorte wordt ook eenmalig een som uitgekeerd. Voor elk kind tot de leeftijd van 18 jaar ontvangen de ouders, in geval van officiële tewerkstelling, kindergeld?

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene en haar echtgenoot geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.”

De ambtenaar-geneesheer besluit vervolgens: *“Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt*

voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.”

Hieruit volgt dat de ambtenaar-geneesheer zich, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, niet heeft beperkt tot een onderzoek naar de beschikbaarheid van de benodigde medische zorgen in het land van herkomst, maar ook een onderzoek heeft gevoerd naar de toegankelijkheid ervan. Uit het medisch advies blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer dit onderzoek heeft gevoerd in het licht van de specifieke situatie in het land van herkomst, met name Armenië, en hierbij rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de tweede verzoekster en haar gezinssituatie. Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk een onderzoek in concreto heeft gevoerd naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in Armenië waarbij rekening werd gehouden met omstandigheden eigen aan het voorliggende geval zodat de kritiek van verzoekers feitelijke grondslag ontbeert.

De concrete en bovendien geïndividualiseerde vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling in Armenië, vinden verder steun in de stukken van het administratief dossier en getuigen van een zorgvuldig onderzoek van de medische verblijfsaanvraag van de verzoekers.

3.6. Waar verzoekers in een tweede onderdeel van het middel opperen dat de ambtenaar-geneesheer een *“foute analyse”* heeft gemaakt en de medische verslagen *“foutief geïnterpreteerd”* en *“verkeerde conclusies”* heeft getrokken en verder stellen dat het medisch advies in strijd is met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier, laten zij na om aan te duiden met welk concreet element door verweerder, inclusief de ambtenaar-geneesheer, ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden of waarin precies de beweerde onjuiste beoordeling van de aanvraag zou zijn gelegen. Het komt de Raad niet toe om te gissen wat de verzoekers daadwerkelijk bedoelen met deze uiterst vage kritiek.

Waar verzoekers stellen dat de in het administratief dossier aanwezige medische verslagen wel degelijk aantonen dat de aandoeningen van tweede verzoekster ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland uitgesloten is, geven zij met hun summiere uiteenzetting hoogstens te kennen dat zij het niet eens zijn met de beoordeling van de medische problematiek van tweede verzoekster. Verzoekers beperken zich tot de loutere verwijzing naar niet nader genoemde medische verslagen uit het administratief dossier en zij laten daarnaast enkel weten dat deze verslagen redelijkerwijze zouden moeten volstaan. De Raad wijst er op dat verweerder bij de beoordeling van medische verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt en dat de Raad dienaangaande enkel over een marginale toetsingsmogelijkheid beschikt. De Raad onderzoekt met name enkel of verweerder in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Het is aan de verzoekers om met concrete elementen aan te tonen dat in hun specifieke geval een kennelijk onredelijke beoordeling van hun verblijfsaanvraag voorligt.

De Raad kan in casu echter enkel vaststellen dat verzoekers op geen enkele wijze in concreto een kennelijk onredelijk handelen of een beoordeling in strijd met de stukken van het dossier aantonen. Het volstaat niet om enkel vaagweg te verwijzen naar de in het kader van de kwestieuze aanvraag voorgelegde medische attesten en daarbij louter te beweren dat de beoordeling door verweerder onterecht is. Verzoekers duiden zelfs niet aan welke elementen uit de door hen naar voor gebrachte medische attesten verkeerd zouden zijn beoordeeld. Het louter oneens zijn met de bestreden beslissing op zich, zonder dat dit standpunt wordt ondersteund met concrete gegevens, kan niet leiden tot het aannemen van een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekers beperken zich hier tot het louter vormelijk tegenspreken van de vaststelling dienaangaande in het advies van de ambtenaar-geneesheer. Het spreekt voor zich dat dergelijke blote beweringen de wettigheid van de bestreden beslissing niet in het gedrang kunnen brengen.

In de mate dat verzoekers met hun betoog in feite zouden vragen om een nieuwe beoordeling van de medische gegevens van tweede verzoekster, herhaalt de Raad dat dergelijke beoordeling hem niet toekomt. De Raad treedt enkel op als annulatierechter en niet als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen.

De ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat de benodigde medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst alsook in het land van verblijf. Deze bevindingen worden door het ongeconcretiseerd betoog van verzoekers niet weerlegd. De concrete elementen van het medisch advies, die verzoekers geheel onbesproken laten, volstaan dan ook om de eerste bestreden beslissing te schragen. Verzoekers tonen niet aan dat er in dat geval sprake zou van een “plots staken” van de behandeling.

Ten slotte blijkt uit de voorgelegde medische stukken niet dat de behandeling en opvolging enkel in België kunnen gebeuren.

In zoverre de verzoekers stellen dat het advies van de ambtenaar-geneesheer voorbarig is en zij verwijzen naar aanvullende medische onderzoeken die zijn voorzien waarna verdere diagnoses kunnen worden gesteld, kan het verweerder hoe dan ook niet ten kwade worden geduid dat hij de medische verblijfsaanvraag heeft beoordeeld aan de hand van de medische gegevens die op dat moment voorlagen. Uit de bewoordingen van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat de bewijslast met betrekking tot de medische problematiek op de aanvrager rust. Het komt aan de aanvrager toe om alle nuttige en recente inlichtingen over te maken aangaande de ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst of in het land van verblijf. In dit kader komt het dan ook aan verzoekers toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen om ervoor te zorgen dat zij hun medische verblijfsaanvraag stofferen met de nodige medische en andere elementen derwijze dat verweerder de aanvraag adequaat kan beoordelen. Indien verzoekers van oordeel zijn dat toekomstige aanvullende medische onderzoeken tot verdere diagnoses kunnen leiden die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van de medische problematiek van tweede verzoekster, dan belette niets hen om met het indienen van de medische verblijfsaanvraag te wachten totdat een meer omvattend medisch dossier kon worden voorgelegd, dan wel om op grond van de eventuele verdere diagnoses een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen. Verzoekers, die zelf het tijdstip van het indienen van de aanvraag hebben bepaald, kunnen verweerder echter niet verwijten zich te hebben gebaseerd op een advies waarin de elementen van de aanvraag werden beoordeeld zoals die toen voorlagen.

3.7. Verzoekers betogen in een derde onderdeel van het middel dat de ambtenaar-geneesheer zich in zijn advies van 7 januari 2015 buiten de hem toegekende bevoegdheid heeft begeven doordat hij overgaat tot een interpretatie van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Zij menen dat deze interpretatie bovendien foutief is. De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer op pagina twee van zijn advies van 7 januari 2015 inderdaad verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), en dit in het kader van het onderzoek naar de toegankelijkheid van de door tweede verzoekster benodigde zorgen in haar land van herkomst, Armenië. Daargelaten de vraag of deze verwijzingen daadwerkelijk een eigen interpretatie van de daarin genoemde rechtspraak van het EHRM behelzen, dient te worden opgemerkt dat uit de overige hierboven geciteerde vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer aangaande de toegankelijkheid van de benodigde zorgen in Armenië duidelijk blijkt dat de verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM overbodig is. Nergens in het advies van de ambtenaar-geneesheer – noch overigens in de bestreden beslissing zelve – wordt uit de verwijzingen naar de rechtspraak van het EHRM enige gevolgtrekking afgeleid, noch met betrekking tot de inhoudelijke beoordeling van tweede verzoeksters medische problematiek, noch met betrekking tot de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige zorgen. In tegendeel blijkt uit de overige vaststellingen van het advies van de ambtenaar-geneesheer dat het onderzoek naar de medische problematiek en de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en het land van verblijf, wordt gevoerd op grond van een reeks concrete vaststellingen aangaande de aandoeningen van tweede verzoekster – zoals deze blijken uit de door haar voorgelegde medische attesten – en de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de benodigde zorgen in Armenië. Deze concrete vaststellingen staan volledig los van de thans betwiste verwijzingen naar de rechtspraak van het EHRM inzake de bewijsplicht die inzake artikel 3 van het EVRM op de zieke vreemdeling rust. Ook uit de gehanteerde bewoordingen “*daarnaast geldt ook nog het volgende: (...)*” blijkt duidelijk dat de verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM ten overvloede is gegeven. Er valt dan ook niet in te zien welk belang verzoekers kunnen hebben bij hun kritiek tegen dergelijke overbodige verwijzingen die de wettigheid van de bestreden beslissing hoe dan ook niet in het gedrang kunnen brengen. De kritiek aangaande de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM en de beweerdte interpretatie van de rechtspraak van het EHRM is derhalve niet dienstig. Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het medisch advies blijkt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in casu te streng werd ingevuld, dat de toepassing ervan werd gelijkgesteld met een toepassing van artikel 3 van het EVRM, of dat de aanvraag enkel op basis van de eerste toepassingsvoorwaarde werd afgewezen of dat deze eerste toepassingsvoorwaarde te

stringent werd toegepast. Uit hetgeen voorafgaat blijkt immers dat verzoekers' aanvraag wel degelijk op goede gronden werd afgetoetst aan de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat beide toepassingsgevallen werden beoordeeld. Verzoekers gaan met hun vaag en eerder theoretisch betoog voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing.

3.8. In een vierde onderdeel van het middel betogen de verzoekers dat hun aanvraag op onzorgvuldige en kennelijk onredelijke wijze ongegrond werd verklaard doordat de ambtenaar-geneesheer tweede verzoekster niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doordat hij evenmin specifieke informatie heeft opgevraagd bij tweede verzoekster of bij haar behandelende artsen en doordat hij geen deskundige raadpleegde.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij stellen dat de ambtenaar-geneesheer tweede verzoekster of haar behandelende artsen diende te verzoeken om bijkomende informatie over te maken of om haar aan een onderzoek te onderwerpen. Zij maken in de eerste plaats op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer, die oordeelde dat de vereiste medische behandeling in Armenië beschikbaar is en dat er bijgevolg geen ziekte voorligt in de zin van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet, tot een tegengestelde conclusie komt dan de conclusies die blijken uit de aan hem voorgelegde medische verslagen. De Raad wijst er op dat de ernst van de aandoeningen van tweede verzoekster door de ambtenaar-geneesheer niet in vraag wordt gesteld, maar dat hij oordeelt dat een adequate behandeling hiervoor beschikbaar en toegankelijk is zowel in het land van herkomst als in het land van verblijf. De ambtenaar-geneesheer baseert zich hiertoe op objectieve vaststellingen die in overeenstemming zijn met de stukken van het administratief dossier. Bovendien maken verzoekers evenmin aannemelijk waarin de (wettelijke) verplichting zou vervat liggen om bijkomende medische informatie op te vragen of om tweede verzoekster te onderwerpen aan een medisch onderzoek of nog om een deskundige te raadplegen.

De Raad merkt hierbij op dat de thans bestreden beslissing kadert in een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de tekst van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de aanvrager toekomt zijn verzoek te onderbouwen, door naast het medisch getuigschrift ieder nuttig gegeven omtrent zijn ziekte over te maken, te weten, om te bewijzen dat hij lijdt aan een ziekte en dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Op basis daarvan verschaft de ambtenaar-geneesheer zijn advies. Hij kan zo nodig *“de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen”* doch is hiertoe niet verplicht (cf. RvS, 29 oktober 2010, nr. 208.585; RvS 16 april 2012, nr. 8348 (c)).

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek is vereist *“indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene”* (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35). Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. Zulke verplichting kan evenmin worden gelezen in artikel 4 van het koninklijk besluit van 27 mei 2007. De keuze om een beroep te doen op een deskundige of om bijkomend medisch advies in te winnen, behoort tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer. Het is de arts-adviseur aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

In casu, en nu de arts-adviseur de medische problemen waaraan tweede verzoekster lijdt, noch de noodzaak aan behandeling op zich niet in vraag stelt, blijkt niet dat er op hem een verplichting rustte om de verzoekende partij aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

3.9. Gelet op hetgeen voorafgaat blijkt dat de uiteenzetting van de verzoekers niet toelaat te besluiten dat het medische advies en de bestreden beslissing tot stand zijn gekomen op grond van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding. De verzoekers maken niet aannemelijk dat in casu een kennelijk onredelijke beoordeling van de kwestieuze aanvraag zou zijn gemaakt, noch dat verweerder een incorrecte toepassing zou hebben gemaakt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel, is niet aangetoond.

Een schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is derhalve ongegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.10. Uit een lezing van het tweede middel gericht tegen de in punt 1.5. vermelde tweede en derde bestreden beslissingen, zijnde de bevelen om het grondgebied te verlaten, volgt dat verzoekers onder meer de schending aanvoeren van de motiveringsplicht. Zij zetten daarbij uiteen:

“Het is onredelijk dat verweerder aan verzoekers een Bevel om het grondgebied te verlaten (2 x Bijlage 13) laat afleveren. (Stukken 2-3)

De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoekers een Bevel te laten afleveren, houden een flagrante schending in van de motiveringsverplichting.

Verweerder is onzorgvuldig te werk gegaan.

De Bevelen zijn als volgt gemotiveerd :

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten :

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

...

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven :

Betrokkene kreeg op 21.10.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 23.10.2014.

Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen.

Er werd aldus niet voldaan aan de terugkeerverplichting.”

Verweerder kan verzoekers onmogelijk verwijten dat zij geen vrijwillig gevolg hebben gegeven aan een eerdere verwijderingsbeslissing (dd. 21 oktober 2014, hen betekend op 23 oktober 2014), aangezien verzoekster op 10 november 2014 een aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. had ingediend, dewelke door verweerder ontvankelijk was verklaard op 11 december 2014.

Deze beslissing tot ontvankelijk verklaring van verzoeksters 9ter-aanvraag had uiteraard implicaties op verzoeksters lopende aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. en op haar verdere verblijfsstatus in België.

Gelet op de nog lopende regularisatieprocedure (op basis van medische redenen) ; én gelet op de ontvankelijkheidsbeslissing dd. 11 december 2014 ; kan verweerder niet in redelijkheid verwachten dat verzoekers vrijwillig gevolg hadden moeten geven aan het eerder genomen uitwijzingsbevel dd. 21 oktober 2014 en is het redelijk dat verweerder ervan kon uitgaan dat verzoekers verder in België zouden blijven om alzo het resultaat van deze lopende 9ter- procedure af te wachten.

Trouwens, door de ontvankelijkheidsbeslissing dd. 11 december 2014 van de FOD Binnenlandse Zaken, werd de eerdere verwijderingsbeslissing dd. 21 oktober 2014 kaduuk !

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van de Bevelen dd. 12 januari 2015 een (eenvoudige) verwijzing maakt naar het feit dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan “het bevel om het grondgebied te verlaten hem ter kennis gebracht op 23.10.2014”; zonder met één woord te spreken over verzoeksters regularisatie procedure cfr. art. 9ter Vw. en de ontvankelijkheidsbeslissing dd. 11 december 2014 van verweerder m.b.t. deze lopende regularisatieprocedure , kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor de door verweerder uitgevaardigde Bevelen dd. 12 januari 2015.

Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat.”

3.11. Het kernbetoog van verzoekers is in wezen gericht tegen het gegeven dat in de bestreden bevelen geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend.

In zoverre verzoekers met de “*motiveringsplicht*” doelen op de uitdrukkelijke motiveringplicht moet worden vastgesteld dat de beslissingen in de bestreden bevelen om geen vrijwillige vertrektermijn te verlenen de juridische en feitelijke gronden bevatten waarop ze zijn gesteund. Zo zijn de beslissingen genomen in toepassing van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en wordt in feite gemotiveerd dat verzoekers geen termijn voor vrijwillig vertrek krijgen omdat zij niet aan een eerdere verwijderingsbeslissing gevolg hebben gegeven, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 oktober 2014 (vermeld in punt 1.1), ter kennis gebracht op 23 oktober 2014. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht blijkt niet. Uit hun betoog blijkt dat verzoekers inhoudelijke kritiek uiten op de bestreden bevelen zodat het middel wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.12. Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven [...]”

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. (...)

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

3.13. Uit voormelde wetsbepalingen blijkt aldus dat een beslissing tot verwijdering, in casu het bevel om het grondgebied te verlaten, steeds een termijn inzake vrijwillig vertrek (d.i. de vrijwillige uitvoering van het bevel door de vreemdeling) dient te bepalen, waarbij deze termijn in principe dertig dagen betreft, doch waarvan – in de gevallen voorzien in artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet – kan worden afgeweken. Artikel 74/14, §3, laatste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat in deze gevallen “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” wordt opgelegd. Hieruit volgt dat verweerder de keuze heeft een termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen, gaande van een termijn van dertig dagen, tot minder dan zeven dagen tot nul dagen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat een beslissing aangaande de termijn voor vrijwillig vertrek uit het grondgebied onlosmakelijk is verbonden met de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de ene niet kan voortbestaan zonder de andere. Een beslissing aangaande de termijn om het grondgebied te verlaten kan niet los worden gezien en afzonderlijk bestaan van de beslissing tot verwijdering op zich, en omgekeerd. Een bevel om het grondgebied te verlaten op zich kan niet (blijven) bestaan zonder bepaling van enige termijn (al bedraagt deze nul dagen), zoals ook de bepaalde termijn niet kan (blijven) bestaan zonder dat de beslissing (nog) bestaat waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten op zich wordt opgelegd. Indien aldus komt vast te staan dat de beslissing inzake de bepaling van de termijn voor vrijwillig vertrek op onwettige wijze is tot stand gekomen, dient het gehele bevel om het grondgebied te verlaten te worden vernietigd.

3.14. In casu stelt de Raad, samen met verzoekers, vast dat zij op 10 november 2014 een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend, die op 11 december 2014 ontvankelijk werd verklaard, dit is na de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 21 oktober 2014. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 11 december 2014 een brief heeft gericht aan het gemeentebestuur van Bergen, verblijfplaats van verzoekers, met de instructie om hen in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie, in toepassing van artikel 7, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voormeld artikel 7, § 2, tweede lid bepaalt dat, behoudens de gevallen voorzien in artikel 9ter, § 3 van de Vreemdelingenwet, *“de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente [geeft] om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A”*.

Verwerende partij kan niet stellen dat er een gebrek aan belang is voor wat betreft de tweede verzoekende partij omdat de verblijfsaanvraag van 10 november 2014 niet is gebaseerd op haar medische problematiek. Verwerende partij vergist zich schromelijk daar uit de eerste bestreden bestreden beslissing en uit het administratief dossier zeer duidelijk blijkt dat de verblijfsaanvraag van 10 november 2014 wel steunde op de medische problematiek van tweede verzoekster. De exceptie die verwerende partij opwerpt, mist dan ook feitelijke grondslag. Bovendien kan de Raad niet voorbijgaan aan het feit dat uit het administratief dossier zeer duidelijk blijkt dat de instructie van 11 december 2014 tot het in het bezit stellen van een attest van immatriculatie in navolging van het ontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag van 10 november 2014, betrekking heeft op *“les personnes susmentionnées”* in de brief, zijnde verzoekers en hun kinderen. Zij werden alle vier in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Verwerende partij stelt trouwens zelf in haar nota *“Verzoekers werden in het bezit gesteld van een AI, in afwachting van een beslissing ten gronde.”*

Wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard en dientengevolge een attest van immatriculatie aan de betrokkene wordt gegeven, houdt dit in dat de betrokkene op dat ogenblik een, weliswaar tijdelijk en precair, verblijfsrecht krijgt en dit in afwachting van de behandeling ten gronde van de aanvraag. Dit vindt overigens steun in de eerste bestreden beslissing waar staat vermeld *“Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.*”

Het toekennen van een dergelijk verblijfsrecht, zelfs al betreft het een precair verblijf, staat haaks op het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten en kan dan ook niet anders worden geïnterpreteerd als dat de verwerende partij haar eerdere beslissing tot afgifte van een dergelijk bevel impliciet doch zeker heeft ingetrokken. Een attest van immatriculatie raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die maatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046).

Verzoekers maakten naar aanleiding van de ontvankelijkheidsbeslissing van 11 december 2014 bijgevolg niet langer het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij kunnen dan ook worden bijgetreden waar zij aanvoeren dat het hen onmogelijk kan worden verweten geen vrijwillig gevolg te hebben gegeven aan de eerdere verwijderingsbeslissingen van 21 oktober 2014 en dat de verwerende partij niet in redelijkheid kan verwachten dat zij vrijwillig gevolg geven aan deze bevelen van 21 oktober 2014 daar zij het resultaat van de hangende aanvraag om machtiging tot verblijf in België mochten afwachten en dit op basis van een tijdelijk verblijfsrecht.

In deze kan verder niet worden gesteld dat verzoekers geen actueel belang hebben hun grief gelet op het gegeven dat op heden de maximum toegestane termijn van 30 dagen reeds is verstreken. De afwezigheid van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek heeft niet louter gevolgen inzake de bescherming tegen gedwongen verwijdering, doch brengt tevens andere verblijfsrechtelijke gevolgen met zich mee. Zo vormt de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet immers een grondslag voor het opleggen van een inreisverbod. Verzoekers' belang kan in casu dan ook niet worden teruggebracht tot de loutere bescherming tegen gedwongen verwijdering, doch vindt tevens een grondslag in de mogelijkheid van verweerder om hierop een inreisverbod te enten.

In het licht hiervan besluit de Raad dat verzoekers nog steeds een actueel belang bij hun grief kunnen laten gelden.

2.15. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Gelet op voorgaande vaststellingen missen de beslissingen aangaande de termijn om het grondgebied te verlaten, een deugdelijke materiële grondslag. Deze vaststelling volstaat reeds – mede gelet op bovenstaande uiteenzetting, waaruit is gebleken dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet kan voortbestaan

zonder een beslissing inzake de vrijwillige uitvoeringstermijn ervan – opdat de bestreden bevelen dienen te worden vernietigd.

De nota van verwerende partij laat niet toe anders te besluiten. De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich in haar nota met opmerkingen beperkt tot een bespreking van het tweede middel in zoverre het betrekking heeft op de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, maar niet ingaat op het tweede middel in zoverre het betrekking heeft op de aangevoerde schending van de motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit de nota dat de verwerende partij zich vergist wat betreft de feitelijke omstandigheden van de zaak, daar zij de medische toestand bespreekt van een zekere heer V.G. die in deze zaak geen betrokken partij is.

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd, maar hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, in zoverre gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, worden verworpen.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissingen is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES